

MONITOR POLSKI

DZIENNIK URZĘDOWY RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ.

WYCHODZI CODZIENNIE Z WYJĄTKIEM NIEDZIEL I ŚWIĄT.

Redakcja, Administracja i Ekspedycja: ul. Miodowa Nr 22. Telefon Redakcji 11-44-05. Telefon Administracji 11-80-13. Telefon Ekspedycji 11-80-19. Ogłoszenia: ul. Królewska 5. Kasa czynna od godz. 8 i pół do 1 po pld., w soboty do g. 12 w pld. Konto czekowe w P. K. O. — 730.

Oddziały „Monitora Polskiego”:

BYDGOSZCZ, Gdańska 22, tel. 15-74; GDANSK, Neugarten 27, tel. 240-79; GDYNIA, Świętojańska, Dom P. A. M., tel. 17-20; KATOWICE, 3 Maja 34, tel. 305-65 i 310-91; KRAKÓW, Rynek Główny 6, tel. 105-90 i 120-27; LWÓW, Akademicka 11, I p., tel. 200-20, 200-45; ŁÓDŹ, Piotrkowska 125, tel. 101-11 i 115-24; POZNAN, Aleja Marsz. Piłsudskiego 24, tel. 28-57, 28-58 i 28-49; TORUŃ, Szeroka 41, tel. 263; WILNO, Mickiewicza 15 m. 5, tel. 674 i 17-85.

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

Zarządzenia Władz Naczelnych:

Poz. 112. Zarządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 21 marca 1938 r. w sprawie zatwierdzenia taryfy składek za ubezpieczenie od wypadków w zatrudnieniu i chorób zawodowych.

DZIAŁ URZĘDOWY.

—oOo—

Zarządzenia Władz Naczelnych.

—oOo—

112.

ZARZĄDZENIE MINISTRA OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 21 marca 1938 r.

w sprawie zatwierdzenia taryfy składek za ubezpieczenie od wypadków w zatrudnieniu i chorób zawodowych.

Na podstawie art. 221 ust. (4) ustawy z dnia 28 marca 1933 r. o ubezpieczeniu społecznym (Dz. U. R. P. Nr 51, poz. 396) oraz stosownie do § 3 ust. (2) rozporządzenia Ministra Opieki Społecznej z dnia 31 stycznia 1938 r. o zasadach obliczania wysokości składek za ubezpieczenie od wypadków w zatrudnieniu i chorób zawodowych oraz o warunkach obniżania lub podwyższania tych składek (Dz. U. R. P. Nr 12, poz. 83), zatwierdzam uchwałą Komisarza Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, działającego w zastępstwie Rady Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 28 lutego 1938 r., wprowadzającą taryfę składek za ubezpieczenie od wypadków w zatrudnieniu i chorób zawodowych na okres od 1 stycznia 1938 r. do 31 grudnia 1940 r.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Opieki Społecznej:

(—) M. Zyndram-Kościałkowski.

Załącznik do zarządzenia Ministra Opieki Społecznej z dnia 21 marca 1938 r. (Mon. Pol. Nr 79, poz. 112 z dnia 6 kwietnia 1938 r.).

Działając w charakterze Rady Zakładu Ubezpieczeń Społecznych na zasadzie art. art. 56, 57 ust. 1 pkt 1 i art. 221 ustawy z dnia 28 marca 1933 r. o ubezpieczeniu społecznym (Dz. U. R. P. Nr 51, poz. 396) w brzmieniu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 95, poz. 855), § 34 ust. 1 pkt 8 statutu Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w brzmieniu ustalonym zarządzeniem Ministra Opieki Społecznej z dnia 3.III. 1937 r. (Monitor Polski Nr 85, poz. 122) oraz zgodnie z § 3 rozpo-

ządzenia Ministra Opieki Społecznej z dnia 31.I. 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 12, poz. 83), uchwalam taryfę składek za ubezpieczenie od wypadków w zatrudnieniu i chorób zawodowych, obowiązującą na okres od dnia 1 stycznia 1938 r. do 31 grudnia 1940 r. w brzmieniu następującym:

TARYFA SKŁADEK za ubezpieczenie od wypadków w zatrudnieniu i chorób zawodowych

obowiązująca na okres

od dnia 1 stycznia 1938 r. do 31 grudnia 1940 r.

Część I.

PRZEPISY O ZALICZANIU ZAKŁADÓW PRACY DO KATEGORIJ I KLAS NIEBEZPIECZEŃSTWA.

§ 1.

Wysokość składki za ubezpieczenie od wypadków w zatrudnieniu i chorób zawodowych pracowników zatrudnionych przez poszczególnych pracodawców ustala się według stopnia niebezpieczeństwa wypadku w zatrudnieniu i choroby zawodowej istniejącego w zakładach pracy tego rodzaju, do którego ze względu na swój charakter należy zakład pracy prowadzony przez pracodawcę.

Za zakłady pracy uważa się wszelkiego rodzaju przedsiębiorstwa, gospodarstwa i inne zatrudniające osoby podlegające obowiązkowi ubezpieczenia od wypadków w zatrudnieniu i chorób zawodowych.

Podział zakładów pracy na poszczególne rodzaje w obrębie grup i podgrup według gałęzi gospodarczych oraz miarę stopnia niebezpieczeństwa dla poszczególnych rodzajów zakładów wyrażoną w kategoriach niebezpieczeństwa zawiera część II niniejszej taryfy.

§ 2.

Każda kategoria niebezpieczeństwa obejmuje szereg klas niebezpieczeństwa oznaczonych kolejnymi liczbami oraz klasę średnią w ten sposób, że liczby oznaczające klasę najniższą i najwyższą różnią się o 25% od liczby oznaczającej klasę średnią.

Składkę procentową za ubezpieczenie od wypadków w zatrudnieniu i chorób zawodowych odpowiadającą danej klasie niebezpieczeństwa otrzymuje się mnożąc tę klasę niebezpieczeństwa przez obowiązującą jednostkę taryfową.

Schemat kategorii i klas niebezpieczeństwa oraz składki procentowe odpowiadające poszczególnym klasom niebezpieczeństwa przy obowiązującej jednostce taryfowej ustala się w załączniku do niniejszej taryfy.

§ 3.

Składki ustalone niniejszą taryfą nie obejmują przewidzianych w art. 221 ust. (2) ustawy o ubezpieczeniu społecznym dodatków opłacanych przez każdego z pracodawców z wyjątkiem pracodawców rolnych w wysokości 0,3% zarobków zatrudnionych u niego osób ubezpieczonych, przez pracodawców zaś rolnych — 0,2%, a w odniesieniu do ściniki i obróbki drewna — 0,3% tychże zarobków.

§ 4.

Poszczególne zakłady pracy zalicza się do właściwych im kategorii niebezpieczeństwa według części II niniejszej taryfy zależnie od rodzaju zakładu pracy (pozycji taryfy), do którego należy dany zakład pracy.

Ustalone w części II niniejszej taryfy kategorie niebezpieczeństwa odnoszą się do zakładów pracy (§ 1 ust. 2) o składzie normalnym, uwzględniając więc — o ile w części II inaczej nie zaznaczono — wszystkie oddziały i czynności pomocnicze zakładu głównego, tj. wszelkiego rodzaju czynności administracyjne, biurowe, kancelaryjne, handlowe, nadzorcze, roboty związane z utrzymaniem porządku i oświetleniem, roboty manipulacyjne i transportowe, roboty w magazynach i ładowniach, konserwację budynków i urządzeń oraz tym podobne prace, dokonywane w normalnym zakresie we własnym zarządzie i dla własnych celów zakładu pracy na obszarze tej ubezpieczalni, w obrębie której zakład pracy jest położony.

Określone w ustępie poprzednim oddziały i czynności pomocnicze prowadzone na rachunek osoby trzeciej na obszarze tej samej ubezpieczalni społecznej co zakład główny zalicza się — o ile w części II inaczej nie określono — do tej samej kategorii, do której został zaliczony główny zakład pracy.

§ 5.

Za zakłady pracy używające maszyn o napędzie mechanicznym (wytwórnice z napędem mechanicznym) w rozumieniu części II niniejszej taryfy uważa się takie zakłady

pracy, które do napędu maszyn roboczych stosują przynajmniej jeden silnik parowy, wybuchowy, spalinowy, elektryczny, wodny, powietrzny lub kierat poruszany przez zwierzęta.

Zakładów pracy używających wymienionych silników o łącznej mocy nie przekraczającej 0,25 KM nie uważa się za zakłady pracy o napędzie mechanicznym, o ile silniki te nie służą do napędu maszyn do obróbki drewna.

Za zakłady pracy używające maszyn o napędzie mechanicznym uważa się również te zakłady stosujące naczynia pod ciśnieniem, w których ciśnienie może przekroczyć 0,5 atmosfer naciśnienia.

§ 6.

Jeżeli zakładu pracy złożonego z kilku części różniących się wyraźnie między sobą z powodu braku w części II odpowiedniej pozycji nie można zaliczyć jako całości, lecz tylko według jego części składowych, należy taki zakład pracy zaliczyć jako mieszany według przepisów § 10 niniejszej taryfy.

Jako „mieszane zakłady pracy” należy zaliczyć według przepisów § 10 również te zakłady pracy, których ze względu na zakres wykonywanych w nich prac nie można uważać za przedsiębiorstwa o składzie normalnym w rozumieniu § 4, ponieważ posiadają one pewne części pomocnicze lub uboczne nie uwzględnione w odpowiedniej pozycji części II, i gdy tego nienormalnego ich składu nie można uwzględnić przez wybór odpowiedniej klasy niebezpieczeństwa w granicach kategorii niebezpieczeństwa przewidzianej dla zakładu głównego.

§ 7.

Zakłady pracy, dla których powyższe przepisy okazały się niewystarczające do oznaczenia kategorii niebezpieczeństwa, albo takie, których nie można podciągnąć pod jedną z pozycji części II bez zrównania ich w ten sposób z przedsiębiorstwami zupełnie innego rodzaju i o istotnie różnym niebezpieczeństwie wypadku, należy zaliczać w każdym poszczególnym przypadku do kategorii niebezpieczeństwa odpowiadającej ich rodzajowi i niebezpieczeństwu wypadku.

§ 8.

Zakładowi pracy należy wymierzyć składkę według średniej klasy niebezpieczeństwa tej kategorii niebezpieczeństwa, która jest przewidziana w niniejszej taryfie składek dla zakładów pracy danego rodzaju, a według klasy niebezpieczeństwa niższej lub wyższej wtedy, gdy niebezpieczeństwo, które ten zakład przedstawia, jest w stosunku do przeciętnego mniejsze lub większe.

Za okoliczności zmniejszające niebezpieczeństwo uważa się przede wszystkim:

- 1) prowadzenie przy pomocy służby bezpieczeństwa pracy utworzonej w obrębie i z personelu zakładu pracy systematycznej i dającej trwałe rezultaty akcji zapobiegania wypadkom w zatrudnieniu i chorobom zawodowym, jeżeli akcja ta jest uznana przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych;
- 2) stosowanie specjalnych urządzeń ochronnych ponad wymagania ustalone przepisami;
- 3) zatrudnianie z pomiędzy pracowników zajętych przy maszynach roboczych więcej niż połowy przy maszynach o indywidualnym napędzie elektrycznym;
- 4) większy niż normalny zakres prac biurowych lub handlowych prowadzonych poza obrębem terytorialnym głównego zakładu pracy;
- 5) wzorowe rozplanowanie zabudowań i urządzeń w zakładzie pracy oraz celowe rozplanowanie dróg komunikacyjnych i ratunkowych, ułatwiające transport i zmniejszające jego rozmiary;
- 6) przestronność pomieszczeń roboczych.

Za okoliczności zwiększające niebezpieczeństwo uważa się przede wszystkim:

- 1) nie przestrzeganie przepisów bezpieczeństwa i higieny pracy;
- 2) brak urządzeń ochronnych wymaganych przepisami;
- 3) niedostateczne lub wadliwe warunki oświetlenia, przewietrzania lub ogrzewania;
- 4) brak dbałości o utrzymanie stanu porządku pomieszczeń roboczych, jak i całego zakładu pracy;
- 5) wadliwe rozplanowanie zabudowań i urządzeń w zakładzie pracy oraz niecelowe rozplanowanie dróg komunikacyjnych i ratunkowych utrudniające transport i zwiększające jego rozmiary;
- 6) ciasnota pomieszczeń roboczych;
- 7) stosowanie generatora gazowego dla silnika na gaz sznany ustawionego w pomieszczeniu, w którym znajduje się silnik lub w pomieszczeniu połączonym bezpośrednio z pomieszczeniem silnika;
- 8) brak dbałości o utrzymanie w stanie sprawności urządzeń technicznych i zabezpieczających;
- 9) niestosowanie środków ochrony indywidualnej, potrzebnych przy danej pracy (okulary, środki przeciwpyłowe i przeciwgazowe, rękawice, obuwie ochronne itp.);
- 10) zatrudnianie osób niefachowych przy pracach wymagających specjalnych kwalifikacji;
- 11) brak organizacji niesienia pierwszej pomocy w razie wypadku w zatrudnieniu.

Oprócz wymienionych w ust. 2 i 3 okoliczności mniejszego lub większego niebezpieczeństwa mniejsze lub więk-